

ת"פ 19894/10/16 - מדינת ישראל נגד א ב- בעצמו

בית משפט השלום בקריית גת

09 יולי 2017

ת"פ 19894-10-16 מדינת ישראל נ' ב

בפני כב' הסגנית נשיאה ד"ר נגה שמואל-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רותם פלג שוסיוב ועו"ד גלית זימן

נגד

א ב- בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד קרן ישועה

המאשימה

הנאשמים

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממש לבן זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **תקיפה סתם של בן זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; **ואיומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

כפי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 08.10.2016 בשעה 08:00 או בסמוך לכך, העיר הנאשם את בת זוגו (להלן: "**המתלוננת**") ודרש ממנה להחזיר לו מכשיר הקלטה, שאותו היה מפעיל במספר רב של הזדמנויות במטרה לעקוב אחריה, וזאת מתוך חשד שהיא בוגדת בו. המתלוננת השיבה לו כי אינה יודעת איפה מכשיר ההקלטה. או אז, הנאשם איים עליה באומרו: "אני ארביץ לך, אראה לך מה זה! בת זונה, אימא שלך זונה, משפחה של זונות, כלבה בוגדת", ותקף אותה בכך שמשך בחוזקה בידה. מיד ובהמשך, הנאשם ניגש לארון בחדר השינה, הוציא מתוכו ומתוך מזוודה שהיא הכינה מראש את בגדיה של המתלוננת ופיזרם בחדר, בעודו אומר לה כי ימשיך להוציא את תכולת הארונות במטבח ובסלון. את זאת עשה הנאשם לאחר שהמתלוננת נטלה כבל USB ששייך לו (שאותו הוא חיפש בארון).

בשעות הערב של יום 07.10.2016, במהלך ויכוח ביניהם, אמר הנאשם למתלוננת: "את סתם זונה, כלבה מסריחה, את לא מעריכה את כל מה שעשיתי בשבילך", ותקף אותה בכך שסטר בפניה, תוך שהוא מקלל אותה.

בשעות הערב של יום 29.09.2016, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיכה בראשה עם ידיו, משך בשערותיה והוריד את ראשה כלפי מטה. המתלוננת צעקה ובכתה מכאב. הנאשם חדל ממעשים אלה, אך משהתיישב לאכול, המשיך ותקף את המתלוננת בכך ששפך עליה משקה "פנטה" שהיה אצלו בכוס. כתוצאה מאלה, נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות נפיחות במצחה.

כחודש עובר ליום 08.10.2016, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה שירביץ לה ושצריך לחנך אותה.

2. הצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות, אך הוסכם כי עובר לשמיעת הטיעונים לעונש יופנה הנאשם לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר בעניינו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית בתיק זה הינה למאסר בפועל, ואילו

ההגנה ביקשה כי השירות יבחן את האפשרות להמליץ על אי הרשעה. כמו כן, ההגנה ביקשה להבהיר לפרוטוקול כי במסגרת הסדר הטיעון שנכרת בין הצדדים "ריבוי העבירות נמחק ונשארה עבירה אחת מכל עבירה שצוינה בכתב האישום המתוקן" (עמ' 2, שורות 10-11, בפרוטוקול הדיון מיום 17.01.2017).

3. בעניינו של הנאשם התקבלו שני **תסקירים מאת שירות המבחן**. התסקיר הראשון, שהתקבל ביום 13.02.2017, אמנם נושא את הכותרת "תסקיר ביניים" ובסופו המלצה הנוגעת לתנאי שחרורו של הנאשם, אך בגופו מפורט הרקע של הנאשם, יחסו לעבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן, עמדת המתלוננת, ההליך הטיפולי שבו הוא החל, וכיוצא באלה. כלומר, הגם שתסקיר זה הוגש כ"תסקיר ביניים", עדיין יש בו התייחסות למגוון רחב של פרמטרים שרלוונטיים גם לשאלת הענישה. לא בכדי, התסקיר השני של שירות המבחן, הנושא המלצות לעניין העונש, הוגש כ"תסקיר משלים" ומפנה לתסקיר הראשון.

לגופם של דברים, בסופם של שני התסקירים המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו של הנאשם ולהשית עליו ענישה בדמות צו של"צ וצו מבחן.

מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים אלו, לבד מלציין כי הנאשם הכיר בהתנהלותו האלימה, תוך שציין כי ברקע למעשים עמד המתח הרב שבו היה שרוי. כמו כן, הנאשם ציין כי היו מקרים שחשד בכך שהמתלוננת בוגדת בו, אך טען כי לא הקליט אותה באמצעות אותו מכשיר ההקלטה. לנוכח התרשמותו השלילית של שירות המבחן בכל הנוגע לכמה ממאפייני אישיותו של הנאשם, ולאור המוטיבציה שהאחרון הביע, הוא שולב במסגרת צו פיקוח מעצרים בהליך טיפולי במסגרת המרכז למניעת אלימות במשפחה. במסגרת זו, הנאשם החל השתתפותו בקבוצה המיועדת לגברים שנהגו באלימות במערכת הזוגית, בתחילה הגיע לשלוש פגישות היכרות, ובהמשך לחמישה (נכון למועד כתיבת התסקיר) מתוך שישה מפגשים קבוצתיים. גורמי הטיפול ביחידה התרשמו כי הנאשם עודנו נמצא בשלב ראשוני של הטיפול, אך מצליח להכיר במעשיו האלימים ומבין כי עליו לערוך שינוי בהתנהגותו. עוד נמסר, כי הנאשם משתתף בדיונים הקבוצתיים, משתף את חברי הקבוצה במתרחש עימו ומצליח להפיק תועלת מההליך הטיפולי. גם הנאשם עצמו ביטא שביעות רצון מההליך הטיפולי.

בשים לב לאמור, ולאור יתר הנתונים והשיקולים שהובאו בתסקירים, בא שירות המבחן בהמלצתו העונשית, כפי שזו פורטה בתחילת הדברים.

4. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות**, אשר התקבלה ביום 02.07.017, עולה כי הנאשם כשיר ומתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת המעשים שביצע הנאשם, על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מכך, הפנתה לשני פסקי דין של בית המשפט העליון, ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, הלה הפנתה לתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של הנאשם, ובפרט לתסקיר הראשון, שם הובאה ההתרשמות כי הנאשם אובססיבי ואוחז בעמדות פטריארכליות. עוד נטען כי התסקירים אינם ממצים ואין בהם התייחסות מעמיקה, וממילא ההמלצה העונשית של שירות המבחן איננה הולמת את חומרת מעשיו של הנאשם. לבסוף, באת כוח המאשימה עתרה להותיר את הרשעתו של הנאשם על כנה, ולהשית עליו מאסר ברף הבינוני גבוה של מתחם העונש ההולם, לצד מאסר מותנה, התחייבות ופיצוי.

6. מנגד, בא כוח הנאשם ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן, תוך שהפנה לעובדה כי עסקין בנאשם נעדר עבר

פלילי, שהודה במיוחס לו והשתלב בהליך טיפולי. אשר לשאלת ההרשעה, הוגש לבית המשפט מכתב מטעם חברת "צמנטל - סולל בונה" (סומן נ/1), הימנו עולה כי הנאשם מועמד להתקבל לעבודה בחברה, אולם אינו יכול לעבור "מבחן ביטחון", משום שהחברה עובדת מול גופים ממשלתיים וציבוריים, ועל כן נדרש כי העובדים יהיו נעדרים רישום פלילי. עוד בעניין זה, נטען כי הנאשם צפוי לסיים את הכשרתו כמנופאי, ואילו העובדה שלא יוכל להתקבל לעבודה בחברת "סולל בונה" מהווה נזק קונקרטי, מה שבתורו מצדיק, לצד כל יתר נסיבות המקרה, את ביטול הרשעתו. את הבקשה האמורה, תמך בא כוח הנאשם באסופת פסיקה שהוגשה לעיונו של בית המשפט.

בד בבד, בא כוח הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון צריך לנוע בין מאסר מותנה לבין מאסר שניתן לרצותו בעבודות שירות, ולאחר שעמד על חשיבות שיקול השיקום בעבירות אלימות בתוך המשפחה, עתר לסטות לקולא ממתחם זה ולהסתפק בהשתת הענישה שעליה המליץ שירות המבחן.

7. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", עמד ארוכות על ההליך הטיפולי שאותו עבר ועל הכלים שרכש במסגרת זו, וטען כי השתנה מאז ביצוע העבירות, כי למד את הלקח וכי מעשים אלה לא יישנו עוד. כמו כן, הלה ביקש כי בית המשפט יתחשב בו ולא יחסום את דרכו להתקבל לעבודה בחברת "סולל בונה".

דין והכרעה

8. בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם. יחד עם האמור, עקרון ההלימה אשר ניצב במרכזו של תיקון 113 אינו עומד לבדו, ושומה על בית המשפט להעניק משקל משמעותי גם לשיקול **שיקום** הנאשם (ר' בעניין זה פס' 12 בפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 452/14 **ניסים דבוש נ' מדינת ישראל**, (03.04.2014); פס' 6 בפסק דינה של כב' השופטת א' חיות בע"פ 7459/12 **שיבר נ' מדינת ישראל**, (20.06.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

9. ראשית חוכמה יצוין, כי המאשימה עתרה לקבוע מתחם עונש אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם, ובשים לב ל"מבחן הקשר הדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)), בדיון עשתה כן. זאת משום שבעניינו, כלל העבירות בוצעו במסגרת אותו קשר זוגי וכוונו כלפי אותה המתלוננת, עד שניתן לראות בהן כמסכת עבריינית אחת מתמשכת. כך גם, העבירות בוצעו בסמיכות של מקום ובסמיכות יחסית בזמן, כאשר בין עבירה לעבירה מפרידים לכל היותר כמה ימים בודדים, ובכל מקרה לא יותר ממספר בודד של שבועות. אשר על כן, יש לקבוע כי קיים "קשר הדוק" בין מכלול העבירות, והתבוננות על כל אחת מהן כעל אירוע נפרד, תהא מלאכותית במידה רבה (ראו והשוו בעניין זה פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתפ"ח (מחוזי באר שבע) 7848-04-10 **מדינת ישראל נ' קרלוס דלמר**, (28.07.2015), שם אמנם לצד עבירות אלימות דובר גם בעבירות מין שבוצעו בתוך המשפחה, אך הרציונל העומד מאחורי הדברים בסוגיה הנדונה כאן, יפה גם לעניינו).

לצד האמור ועל כל פנים, בטרם קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ 39844-08-13 **מדינת ישראל נ'**

פאיז אבו רקייק, (26.12.2013).

10. לגופו של עניין, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

11. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה ממעשי האלימות הפיזית של הנאשם כלפי בת זוגו, הינם שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה בכלל, ובני זוג בפרט, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. כך גם, לא זו בלבד שעבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעבריו והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא הזוגי, מה שמקשה עוד יותר על גילויין של העבירות ועל העמדתם של העבריינים לדין. לא בכדי מצא המחוקק לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדן של עבירות התקיפה הגורמת חבלה של ממש והתקיפה סתם יוכפל בשעה שאלו מבוצעות כלפי בנות זוג (ראו דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל, (19.04.2012)).

בעצם ביצוע עבירות האיומים, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)). בדומה לאמור בכל הנוגע לעבירות התקיפה, גם חומרתה של עבירה האיומים מתעצמת מקום בו היא מופנית כלפי בת זוג (ראו והשוו דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל, (20.08.2009)).

12. לאור הנסיבות שנלוו לביצוע העבירות, כפי שאלה יפורטו בהמשך, ובייחוד לנוכח אופיים של מעשי האלימות שהופנו מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת, החבלה שנגרמה לה, ולאור תוכן דברי האיום שהושמעו, מצאתי כי במקרה הנדון **מידת הפגיעה** בערכים המוגנים מצויה ברף בינוני.

13. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, תחילה אבקש לציין כי ישנה אמביוולנטיות מסוימת בין האמור בפרק העובדות בכתב האישום המתוקן לבין פרק הוראות החיקוק שבו. כך למשל, בפרק העובדות נטען כי הנאשם איים על המתלוננת בשתי הזדמנויות שונות, ביום 08.10.2016 ובחודש ספטמבר 2016, ואילו בפרק הוראות החיקוק יוחסה לו עבירת איומים אחת בלבד; בדומה, בפרק העובדות נטען כי הנאשם תקף את המתלוננת (תקיפה סתם) בשתי הזדמנויות שונות, בימים 08.10.2016 ו- 07.10.2016, ואילו בפרק הוראות החיקוק יוחסה לו עבירת תקיפה סתם של בת זוג אחת בלבד. בנסיבות אלה, לא בכדי ביקש הסנגור להבהיר לפרוטוקול, בסמוך להודאתו של הנאשם בבית המשפט, כי האחרון הודה בעבירה אחת בלבד מכל עבירה שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן.

בעניין זה ייאמר, כי אכן אין חולק על כך שהצדדים סוברים לכרות ביניהם הסדר טיעון הכולל תיקון כתב אישום, וזאת כראות עיניהם. יחד עם זאת, שומה על המאשימה להקפיד ולוודא כי סעיפי החיקוק שנותרים בכתב האישום לאחר התיקון יהלמו ויעלו בקנה אחד עם הנטען בפרק העובדות. במקרה הספציפי והחריג שנוצר, כפי שתואר לעיל, ברי כי בית המשפט לא ייחס לנאשם ביצוע של עבירות מעבר לאלה שהוא הודה בהן במסגרת הסדר הטיעון. לאמור, דינו של הנאשם ייגזר בהתאם לעבירות המיוחסות לו בהוראות החיקוק בלבד. יחד עם זאת, כלל מעשיו של הנאשם המפורטים בכתב האישום המתוקן ושבהם הוא הודה, יילקחו בחשבון בעת בחינת הנסיבות הנלוות לעבירות, ולמעשה בית המשפט

יראה בשני מעשי התקיפה סתם כמסכת אחת המורכבת ממספר מעשים (משל היו שני מעשי התקיפה נעשים בזה אחר זה), וכך גם בכל הנוגע לשני מעשי האיום.

וידגש שוב, בית המשפט יגזור את דינו של הנאשם בהסתמך על הוראות החיקוק שבהן הוא הודה בלבד - קרי, עבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, עבירה אחת של תקיפה סתם של בת זוג ועבירה אחת של איומים - אולם כלל מעשיו המרכיבים את המסכת העבריינית בכללותה, יובאו בחשבון כחלק מהנסיבות הנלוות לביצוע העבירות.

14. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות עצמן, נתתי דעתי בראש ובראשונה לטיבה ואופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם כלפי המתלוננת. כידוע, עבירות התקיפה שבהן הורשע הנאשם יכולות לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות ועל דרגות חומרה שונות של חבלות, וברי כי אין דין דחיפה כדין מהלומת אגרופ, ואין דין חבלה בדמות המטומה אחת כדין חבלות שעניין פצעים מדממים באזורים שונים בגוף. בענייננו, במנעד המעשים שיכולים להיכנס לגדריהן של עבירות התקיפה, מעשה התקיפה שביצע הנאשם ביום 29.09.2016 - עת היכה עם ידיו בראשה של המתלוננת, משך בשערותיה והוריד את ראשה כלפי מטה - מצוי ברף חומרה בינוני; ואילו יתר מעשי התקיפה מצויים ברף חומרה נמוך יותר. אם כי, ייאמר שלסטירה ולשפיכת המשקה על המתלוננת, אף נלווה ממד מיוחד של ביזוי והשפלה.

אשר לנזק שנגרם למתלוננת, הגם אם אין המדובר בחבלה שמצויה ברף חומרה גבוה, עדיין ואף מעבר לנזק הפיזי, בנקל ניתן לשער את ההשפלה ועגמת הנפש שנגרמו לה כתוצאה מכך שעל פניה נותרו סימני אלימות כתוצאה ממעשיו של הנאשם. כמו כן, לא ניתן להתעלם מפוטנציאל הנזק אשר היה טמון בהתנהגותו משוללת הרסן של הנאשם, ובייחוד הדברים אמורים בשים לב לעובדה שבאחת ההזדמנויות הוא הכה בראשה באמצעות ידיו ואחז בשערותיה, מעשים שעלולים היו לגרום לנזק חמור בהרבה מזה שנגרם בסופו של יום, וכבר היו דברים מעולם.

כך גם, הבאתי בחשבון את אופיים של האיומים שהשמיע הנאשם ואת הדברים שנלוו להם, בשעה שזה בחר להשתלח במתלוננת בשפה נלוזה תוך שימוש בביטויים בעלי קונוטציה מינית, מהסוג הנמוך והמחפיר ביותר, תוך רמיסת כבודה וכבוד משפחתה.

זאת ועוד, יש לשקול גם את העובדה שמעבר לאלימות הפיזית שבה נקט כלפי המתלוננת, והאיומים שהשמיע כלפיה, הנאשם אף פגע בזכותה של המתלוננת לפרטיות, עת הפעיל בדירתם, במספר רב של פעמים, מכשיר הקלטה על מנת לעקוב אחריה וזאת על רקע חשדו כי היא בוגדת בו. בשים לב לאלה, נדמה כי חסד עשתה עימו המאשימה עת בחרה שלא להאשימו גם בעבירה בניגוד לחוק הגנת הפרטיות, השתמ"א-1981.

הנאשם ציין בשירות המבחן כי היו מקרים שבהם חשד כי המתלוננת בוגדת בו, ובהחלט ייתכן כי עובדה זו היוותה ולו חלק מהסיבות שהביאוהו לבצע את העבירות. עוד יצוין, כי מכתב האישום עולה שהעבירות בוצעו על ידי הנאשם בצורה ספונטנית וללא תכנון מוקדם. יחד עם זאת, לא ניתן לומר שהמדובר במעידה חד פעמית של הנאשם, שכן עבירות אלו בוצעו במועדים שונים ובהפרש של כמה ימים זו מזו.

15. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי ישנו מנעד רחב של עונשים - החל מענישה צופה פני עתיד, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו, עובר בעונשי מאסר למשך מספר חודשים לריצוי בעבודות שירות, וכלה בעונשי מאסר ארוכים יותר, שבשים לב לאורכם אינם ניתנים לריצוי בעבודות שירות - המושתים על הנאשמים השונים אשר הורשעו בביצוע עבירות של אלימות בתוך המשפחה לצד עבירות איומים. מטבע הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר מתחמי הענישה משתנים בהתאם לנסיבות הנלוות לעבירות, ובכלל זה אופייה של האלימות שננקטה; חומרת החבלות שנגרמו, אם בכלל; מידת התכנון שקדם לעבירה; ועוד. בדומה, העונשים שמושתים על הנאשמים השונים בתוך המתחמים או מחוצה להם, משתנים לנוכח נסיבותיהם ומאפייניהם האישיים,

כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי; הבעת החרטה מצדם ונטילת אחריות; השתתפות בהליכים טיפוליים; גילם; וכיוצא באלה.

כדוגמא למנעד הענישה הרחב שלעיל, ראו: עפ"ג (מחוזי מרכז) 15569-12-15 **מדינת ישראל נ' נגאוקר**, (29.03.2016); עפ"ג (מחוזי מרכז) 36583-05-15 **קפלון נ' מדינת ישראל**, (טרם פורסם במאגרים) (17.11.2015); ת"פ (שלום רמלה) 58560-12-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (09.06.2010); ת"פ (שלום רמלה) 6064-12-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (20.07.2015); ת"פ (שלום רחובות) 22380-02-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (04.03.2015); ת"פ (שלום ירושלים) 21995-05-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (20.10.2014); ת"פ (שלום טבריה) 52827-02-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (24.02.2015).

כאן יצוין, כי בפסיקה שלעיל אמנם ניתן למצוא עונשים משני קצותיו של מנעד הענישה שעליו עמדתי קודם לכן, אולם נדמה כי עונשי המאסר למשך מספר חודשים, לריצוי בעבודות שירות, הם העונשים הדומיננטיים שמושגים בדרך כלל, בעוד שרק בהתקיים נסיבות חריגות, לכאן או לכאן, נגזרים עונשים חמורים או קלים יותר.

כמו כן, לא התעלמתי מהפסיקה שהוגשה לעיוני מטעם הצדדים, אך העיון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות, בשים לב, למשל, למועד מתן פסקי הדין, לעבירות השונות שיוחסו שם, ולנסיבות הייחודיות בכל מקרה ומקרה. אכן, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם מדובר בנסיבות מיוחדות או בנאשמים בעלי מאפיינים אישיים ייחודיים, שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל (או ב"אי הרשעה"). כך גם ברי, כי כל צד יבקש להפנות את בית המשפט דווקא לאותם פסקי דין ספציפיים שמשרתים את האינטרס שלו. אולם, וזאת חשוב להדגיש, גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיבידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). קביעת מתחמי הענישה והשתת העונשים בגדריהם לעולם לא יכולים להיעשות על סמך הכותרות של העבירות (ראו והשוו ע"פ 1323/13 **רן חסן נ' מדינת ישראל**, (05.06.2013); ורע"פ 4088/13 **אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל**, (11.06.2013)), ובכל מקרה השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

16. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כפי שפורט לעיל, ובייחוד בשים לב לאופייה של האלימות שהופעלה מצדו של הנאשם בחלק מהמקרים, ולחבלה שנגרמה כתוצאה ממנה, **מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוע בין 4 ל- 14 חודשי מאסר בפועל, לצד פיצוי וענישה נלווית נוספת.**

ד. שאלת ההרשעה

17. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014) (להלן: "**פרשת פרנסקי**")). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי

בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)).

כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם כב' השופט ש' לוין בפרשת כתב ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

18. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקיר שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה אינו נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם אינו נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. ובמה דברים אומרים?

19. ראשית, סבורתי כי בנסיבותיו של המקרה הנדון לא ניתן להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. ברי כי כל מקרה צריך להיבחן לגופו, ובהחלט ייתכן כי יהיו מקרים בהם יהיה זה מוצדק להימנע מהרשעתו של נאשם שהואשם בעבירות זהות או דומות לאלה שביצע הנאשם, ותלמד על כך אסופת הפסיקה שהוגשה מטעם ההגנה, ובה אף פסק דין שניתן על ידי מותב זה. אולם כאמור, כל מקרה צריך להיבחן לנוכח נסיבותיו הספציפיות ואת מירב המשקל בעניין זה יש לתת לא "כותרות" של סעיפי האישום, אלא למעשים גופם. במקרה הנדון, מצאתי כי לנוכח חומרת מעשיו של הנאשם, ובוודאי מקום בו לא מדובר במעידה חד פעמית שלו, כאשר הוא ביצע את העבירות כלפי המתלוננת בכמה הזדמנויות שונות, לא ניתן להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. ביטול הרשעתו של הנאשם עלולה לשלוח לו ולציבור כולו מסר מוטעה של סלחנות, ויפים לעניין זה, דבריה של כב' סגנית הנשיא (כתוארה אז), כב' השופטת ר' יפה-כ"ץ בע"פ (מחוזי באר שבע) 51803-05-15 **מדינת ישראל נ' פנחס דדון**, (20.09.2015):

"חשיבות השמירה על ערך השוויון בפני החוק, שמשמעותו, בין היתר, כי מי שעבר עבירה יורשע בגינה ורק במקרה חריג שבחריגים יימנע ביהמ"ש מהרשעתו, מקבלת משנה משקל כאשר מדובר בעבירות אלימות שבוצעו בתוך המסגרת המשפחתית... להבנתי, ישנה חשיבות רבה דווקא בהרשעה בעבירות שעניינן אלימות במשפחה, נוכח הפיכתן של עבירות אלה למכת מדינה ונוכח הסכנה האורבת לנשים ולילדים בין כותלי ביתם מהמכים אותם, באותו מקום שאמור להיות להם למגן, ומאותם אנשים שאמורים להגן עליהם. לעצם ההרשעה כוח משל עצמו, בין ככתם שיוטל על מבצע העבירה ובין ככלי הרתעתי המופנה גם כלפי אחרים, לבל יבצעו עבירות כגון אלה".

בענייננו, לא שוכנעתי שיש מקום להתחשבות כה מיוחדת של בית המשפט בנאשם, עד כדי ביטול הרשעתו בדין. אדרבא, סבורתי כי בשים לב למעשים האמורים, נדרש גם נדרש כי יוטל עליו אותו כתם פלילי, וטוב שידע כי בית המשפט לא ינקוט בסבלנות ובסובלנות כלפי הנוהגים באלימות כלפי בנות זוגם, לא כל שכן מקום בו מדובר במעידה שאיננה חד פעמית, אלא במעשי אלימות, בין אם פיזיים ובין אם מילוליים, שננקט כנגד המתלוננת בהזדמנויות שונות. ראוי כי ידיעה זו תרחף מעל ראשו כל העת, ואם לא ימנע מאלימות לנוכח ההליך הטיפולי שעבר, אולי יעשה כן מאימת הדין.

20. אכן, לא התעלמתי מההליך הטיפולי שאותו עבר הנאשם. כך גם, בית המשפט מסכים עם טענת ההגנה, לפיה יש וחשיבותו של הליך השיקום אף מתעצמת מקום בו עסקינן בעבירות של אלימות במשפחה. גם במקרה הנדון, הליך השיקום שעבר הנאשם ישמש כשיקול משמעותי להקלה בעונש, ועוד אפרט את הדברים בהמשך. דא עקא, לא שוכנעתי כי יהיה בכוחו של הליך זה כשלעצמו כדי להפוך את הקערה על פיה ולהביא לביטול הרשעתו של הנאשם, ואפנה שוב לדברים שנאמרו **בעניין דדון** שצוטט לעיל:

"אכן, המשיב עבר, ועודנו עובר, הליך טיפולי; ואכן, יש בהליך הטיפולי האמור כדי לטעת תקווה בלב כולנו, כי

המשיב ידע בעתיד שלא לפעול באלימות. אך ההליך הטיפולי, ממש כפי שציין ביהמ"ש קמא, יכול להוות שיקול להקלה בענישת המשיב, עד כדי ירידה אל מתחת לרף התחתון של מתחם העונש שייקבע בעניינו, ואין בו כדי להטות את הכף לאי הרשעתו".

21. שנית, ואף שדי היה באמור עד כה כדי לדחות את בקשתו של הנאשם להימנע מהרשעתו, אציין כי אף לא שוכנעתי כי הרשעתו בדין תביא לפגיעה ממשית בשיקומו או בתעסוקתו.

אכן, עיינתי במסמך נ/1, ממנו עולה כי הנאשם לא יוכל להיות מועסק בחברת "סולל בונה". יחד עם זאת, יש לזכור כי הנאשם טרם החל העסקתו בחברה זו, אלא רק הגיש את מועמדותו. אין חולק כי הרשעתו בדין עלולה לסכל את קבלתו לחברה, אולם לעולם הרשעתו של כל אדם תצמצם את אפשרויות התעסוקה שלו, ולמעשה עניינו של הנאשם בפן זה אינו שונה בהרבה מעניינו של כל נאשם אחר שההליך בעניינו מסתיים בהרשעה. ושוב, דברים אלה אמורים בשים לב לכך שלא נטען וממילא גם לא הוכח כי הרשעתו של הנאשם תפגע בצורה ממשית בתעסוקתו **כיום**. עד למעצרו, הנאשם עבד בתחום שונה לגמרי מזה שאליו הוא מבקש להיכנס כעת, וכאמור, לא נטען כי הרשעתו תמנע ממנו להמשיך לעבוד בתחום עיסוקו הקודם.

יתר על כן, הרשעתו של הנאשם בדין אף לא בהכרח תפגע בצורה משמעותית באפשרויותיו לעסוק במקצוע שאותו הוא מבקש לרכוש כיום. אמנם על הנאשם למצוא מעסיק שיסכים להעסיקו כדי לסיים את הכשרתו כמפעיל עגורן, אך אותו מעסיק אינו חייב להיות חברת "סולל בונה" דווקא, ובאפשרותו של הנאשם למצוא מעסיק אחר, שעובדיו אינם נדרשים להיכנס למוסדות ממשלתיים.

כללם של דברים, אכן הרשעתו של הנאשם עלולה להביא לפגיעה בתעסוקתו, אולם בשים לב לאמור לעיל, לא שוכנעתי כי פגיעה זו תהא קשה וממשית עד כדי שיהיה בה כדי להצדיק הימנעות מהרשעתו.

לאור האמור, ובשקלול חומרת מעשיו של הנאשם מצד אחד, ומידתה של הפגיעה הצפויה בו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה מצד שני, **לא** מצאתי כי סיום ההליך המשפטי בהרשעתו יקים יחס שאיננו סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לו ככל שההרשעה תיוותר על כנה.

22. כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצת שירות המבחן להורות על ביטול ההרשעה של הנאשם. יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט מ' שמגר בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 שי שעשוע נ' מדינת ישראל, (17.05.2015); ברע"פ 7389/13 נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל, (17.12.2013); ברע"פ 5212/13 שמעון נ' מדינת ישראל, (29.08.2013)).

גם לגופם של דברים, השיקולים שעליהם סומך שירות המבחן את המלצתו - ובהם היעדר עבר פלילי, קבלת אחריות, שיתוף פעולה עם ההליך הטיפולי וחשש מפני פגיעה בתדמיתו של הנאשם - אמנם שיקולים ראויים הם, אולם בהיעדר התקיימותם של שני התנאים שעליהם עמדתי זה עתה, אין בשיקולים אלה כדי להביא לביטול הרשעתו של הנאשם, אלא אך להקלה בעונשו.

23. לאור כל האמור לעיל, ומשקבעתי כי לא ניתן במקרה הנדון להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע

בשיקולי ענישה אחרים, וכי לא הוכח שהרשעתו בדין לא תסב לו נזק חמור, הריני להורות כי **הרשעתו של הנאשם תיותר על כנה.**

ה. גזירת העונש המתאים לנאשם

24. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

בעניין זה, נתתי דעתי לעובדה כי לנאשם עבר פלילי נקי, וכי זו הסתבכותו הראשונה עם החוק. כן שקלתי את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, וזאת בשים לב לעובדה כי הלה טרם ריצה עונשי מאסר בעברו.

עוד יצוין, כי אמנם בשירות המבחן הנאשם טען שלא הקליט את המתלוננת, אולם קיבל אחריות על מעשיו ככל שהדברים נוגעים לליבת האירועים שבמוקד כתב האישום המתוקן. בעשותו כן, הנאשם הביא לחיסכון בזמן שיפוטי וייתר את הצורך בהעדתה של המתלוננת בבית המשפט. בנוסף, וזה העיקר, הנאשם הצטער על מעשיו והתרשמתי בצורה בלתי אמצעית מכנות החרטה שאותה הוא הביע. לדידי, יש בעצם כך כדי ללמד על כך שהנאשם הפנים את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם, וביחד עם ההליך השיקומי שאותו הוא עובר, גם כדי למזער את הסיכון שמא אלה יישנו בעתיד.

עוד יש ליתן את הדעת לעובדה כי הנאשם שהה במעצר מאחורי סורג ובריח, הגם אם לא למשך פרק זמן ארוך, וכי תקופה ארוכה נוספת היה משוחרר תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אך סבורתני כי היה בהליך המעצר כדי להעביר לו את המסר הנדרש ולהרתיעו במידה רבה מביצוע עבירות נוספות בעתיד (גם שירות המבחן סבר כי יש בהליך הפלילי המתנהל נגדו כדי להוות גורם הרתעתי משמעותי), וייתכן שאף ניתן לשקול שיקול זה במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.

כן נתתי דעתי לנסיבות חייו של הנאשם, כפי שאלה פורטו בתסקיר שירות המבחן ואף לא התעלמתי מעמדתה של המתלוננת, שגם כן פורטה שם. אם כי, ברי כי לנגד עיניו של בית המשפט עומד האינטרס של הציבור בכללותו, ולא רק האינטרס האישי של המתלוננת.

25. כל אלה, על פניו, היו צריכים להביא את בית המשפט למסקנה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם. אולם, בשים לב לאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, שוכנעתי כי יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולא מהמתחם האמור, וזאת לנוכח ההליך השיקומי שאותו עבר הנאשם ואשר יש בו כדי להעיד כי הוא השתקם או למצער כי יש סיכוי של ממש שישתקם", ואפרט.

כפי המפורט בתסקירים אשר הוגשו, הנאשם מסר לשירות המבחן כי הוא מעוניין להפיק לקחים והסכים להשתתף בתכנית טיפולית. אשר על כן, עוד בחודש ינואר 2017, הלה שולב במסגרת הליך המעצר בתכנית טיפולית במרכז למניעת אלימות במשפחה. במסגרת זו (נכון למועד כתיבת התסקיר השני (29.03.2017)), הוא הגיע לשלוש שיחות היכרות ובהמשך השתלב בקבוצה טיפולית המיועדת לגברים שהתנהגו באלימות כלפי בנות זוגם. הנאשם הגיע לחמישה מפגשים במסגרת קבוצה זו, ונעדר ממפגש אחד (לאחר שהודיע מראש אודות היעדרותו זו).

אמנם גורמי הטיפול התרשמו כי הנאשם נמצא בשלב ראשוני, אך לדידם הוא מצליח להכיר במעשיו האלימים ומבין כי עליו לערוך שינוי בהתנהגותו. עוד נמסר, כי הנאשם משתתף בדיונים הקבוצתיים, משתף את חברי הקבוצה במתרחש עימו, ומצליח להפיק תועלת מההליך הטיפולי. שירות המבחן העריך כי הקשר עם המרכז למניעת אלימות מסייע לנאשם

לבחון את התנהגותו האלימה ולערוך שינוי בהתנהגות זו.

אכן, כפי שעמדה על כך באת כוח המאשימה בטיעוניה לעונש, התרשמותו של שירות המבחן מהנאשם כפי שזו הובאה בתסקיר הראשון במידה רבה לא הייתה חיובית. אולם, כך היה בתחילת הדברים, ועוד בטרם הנאשם העמיק את השתתפותו בטיפול. יתר על כן, בתסקיר הראשון העריך שירות המבחן כי מהנאשם נשקף סיכון להישנות התנהגות אלימה, אך לשיטתו של השירות ניתן לצמצם סיכון זה באמצעות העלאת מודעותו של הנאשם לדפוסיו הבלתי מקדמים. והנה, מששולב הנאשם בהליך הטיפול והתמיד בו, שירות המבחן עצמו העריך כי הנאשם נתרם מכך, והרי שדברים אלה - לצד קבלת האחריות מצדו של הנאשם - מביאים את בית המשפט למסקנה לפיה המסוכנות הנשקפת ממנו פחתה, וכי קיים סיכוי של ממש כי הוא ישתקם בצורה מלאה כבר בעתיד הנראה לעין. ובכך כאמור, יש כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם שקבעתי לעיל.

אכן, מלאכת גזירת הדין איננה קלה כלל ועיקר, ובית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, ומביע מהם סלידה רבתי. אולם, באיזון הראוי בין מכלול השיקולים והנסיבות אשר פורטו לעיל, הגם אם לא בלי התלבטות, ובייחוד בשים לב לכך שעסקין בנאשם שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק, שהודה בביצוע העבירות והביע צער וחרטה על מעשיו, ולאור ההליך הטיפולי שאותו הוא עבר ועודנו צפוי לעבור, מצאתי כי ניתן בזו הפעם ללכת לקראתו ולבכר את שיקול השיקום בעניינו. אשר על כן, אמנע מלהשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

בסופם של דברים, אציין כי בשים לב לכך שאמנע מהשתתפות עונש מאסר על הנאשם, ועל מנת שחומרת מעשיו של הנאשם תמצא את ביטויה בענישה שתושט עליו, מצאתי לחרוג לחומרה מהמלצת שירות המבחן (שכאמור זה מכבר, הינה כשמה כן היא - המלצה בלבד) בכל הנוגע להיקף שעות השל"צ.

26. **מכל המקובץ לעיל, הריני מורה כי הרשעתו של הנאשם תיותר על כנה, וגוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. **צו של"צ בהיקף של 270 שעות.**

בהתאם לאמור בתסקיר שירות המבחן מיום 29.03.2017, הנאשם יבצע את הצו במסגרת מתנ"ס כצנלסון באשקלון, בתפקידי עוזר לאב הבית.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי ביצוע צו השל"צ.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי עמידה בתנאי צו המבחן.

ג. **מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.**

ד. **מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות עבירה של איומים.**

ה. **פיצוי בסך ₪ 2,000 למתלוננת, ע"ת 4.**

עמוד 10

הפיצוי ישולם ב- 4 שיעורים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם ישולם עד ליום 8.8.17.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

המזכירות תשיב למפקיד הכספים שהופקדו על ידי במסגרת תיק המעצר מושא תיק זה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשע"ז, 09 יולי 2017, בהעדר הצדדים.